

NEOČKOVAT? JDE TO! JAK JSME NEOČKOVALI

Důkaz, že věci se začínají měnit k lepšímu: nádherný příspěvek čtenářky, která se rozhodla projít si trnitou cestou neočkovaní svých dětí, ještě nedávno téměř nemyslitelnou ...

Když jsem se před třemi lety rozhodla, že už v žádném případě nedám své děti očkovat proti žádné z těch „ povinně očkovaných“ nemocí, cítila jsem, že se vydávám na nelehkou cestu, ale zároveň jsem v hloubi duše věděla, že prostě nemohu jinak a musím poslechnout svou „vnitřní pravdu“...

Začalo to všechno tím, že jsme před šesti lety u mé první dcery odmítli v porodnici očkovat proti tuberkulóze a tím se zařadili mezi problémové pacienty naší dětské paní doktorky. Měla o nás opravdu strach a v našem zájmu nás přesvědčovala o nutnosti tohoto kroku-očkovat co nejdříve a co nejvíce. Přes to, že se nám podařilo odmítnout alespoň jedno očkování, ostatním jsme se podrobili. Dnes vím, že jsem tehdy byla ještě pod vlivem všeobecně vyvolávaného strachu - co bude až mi dítě nevezmou do školky, jak půjdu do práce a jak se uживíme... o zdravotní stav mé dcery jsem se začala pořádně bát až se vzrůstajícím počtem naočkovaných vakcín, po kterých vždy následovala horečka, nemoc a následné propuknutí atopického ekzému v celotělovém měřítku...a moje špatné svědomí, že moje děťátko trpí kvůli systému a tomu, že jeho maminka si nedokáže prosadit svou pravdu.

Naštěstí mě drželo nad vodou to, že máme skvělou paní homeopatku, která nám za vydatné pomoci homeopatických léků dokázala vrátit zdraví fyzické i duševní. Bez ní si nedělám iluze o tom, že bychom z nemocí vůbec vyvázli.

Když jsme byli konečně proočkovaní a dcera mohla nastoupit do školky, byla jsem podruhé těhotná a uvědomila jsem si, že bych si dceru mohla vlastně nechat doma a že jsem ji očkovala zbytečně...ale člověk si musí něčím projít, aby pochopil...v tu chvíli jsem byla definitivně rozhodnutá, že mé druhé dítě očkování nezažije. Musím říct, že za ty tři roky, které tenkrát uplynuly, se názory na očkování začaly měnit a vlastně se začalo měnit všechno... Při druhém pobytu v porodnici už nikdo ani nemrknul, když jsme opět odmítli očkovat TBC a následně paní doktorka celkem v pohodě přijala fakt, že chci s očkováním mé druhé dcery počkat nejméně rok. Její argument „ale nevezmou vám ji do školky“ mě opět píchl u srdce, ale tentokrát jsem si řekla, že nechám věci plynout samy a výsledku svých rozhodnutí se přizpůsobím. Tak se také stalo. Později jsem podepsala negativní revers o očkování a dcera nemá očkováno nic. Přišel ovšem čas zápisu do školky a já už bych asi opravdu měla jít pracovat, a tak jsem zasedla k internetu a našla si postup, jak dostat neočkované dítě do mateřské školy. Na stránkách www.ferovanemocnice.cz odpovídají právníci z Ligy lidských práv na otázky ohledně očkování a dozvěděla jsem se toto: Jelikož již proběhlo několik soudů ohledně sankcí pro rodiče, kteří neočkovali, výsledkem bylo, že Ústavní soud vydal v roce 2012 rozhodnutí, že za „neočkování“ nelze vymáhat

jakékoliv sankce a to ani v podobě nepřijetí dítěte do MŠ, jelikož to porušuje základní lidské právo na svobodu myšlení, přesvědčení a víry. Milí rodiče, pokud tedy k přihlášce do školky přiložíte oficiální „Žádost o udělení výjimky z podmínek pro přijetí do MŠ“ a tam napíšete důvod svého odmítnutí očkování, je ředitelka školky kryta před případnými kontrolami tím, že respektovala právo rodičů na svobodu myšlení...a je to tedy čistá cesta k tomu, abyste mohli být oficiálně přijati. Doporučuji detaily dohledat na stránkách férové nemocnice, abyste si byli jisti tím, co vlastně děláte. Paní doktorka vám do vyjádření lékaře napíše prostě „neočkovan-neočkována“. Máme tento krok již za sebou a včera nám paní ředitelka MŠ sdělila, že pokud jí podepíšeme smlouvu o tom, že když naše dítě onemocní, nebudeme po ní nic chtít, bere nás... Zajímavé je, že se ředitelka školky radila jak s právníky, tak s úředníky na kraji a také s řediteli několika MŠ v kraji a dospěli ke stejnému závěru – přijmout neočkované dítě a kryt se smlouvou, že rodiče přijímají plnou zodpovědnost za jeho nemocnost... Vidím v tom obrovský posun ohledně práv rodičů a boření starých struktur byrokracie a naplňuje mě to obrovskou silou a optimismem, protože se ukazuje, že cesta naší pravdy a žití ze srdce jsou pro nás naprosto bezpečné a dveře k pravdě jsou nám otevřené. Cítím velkou pokoru a vděčnost k Vesmíru, Bohu...nebo jak si to každý nazvete... za to, že mě touto cestou naučil důvěře k němu.

Velký dík patří mému milovanému muži, který mě po celou dobu podporoval a celé mojí rodině, která mi dávala sílu.

Děkuji a přeji všem hodně odvahy žít svůj život podle svého srdce.
Čtenářka z Vysočiny